

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1289/2025
29.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због два продужена кривична дела злоупотреба поверења из члана 216. став 2. у вези става 1. и члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Милића Константиновића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 10Кпо3.бр.63/2023 од 07.04.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1-По3 20/25 од 10.07.2025. године, у седници већа одржаној дана 29.10.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Милића Константиновића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 10Кпо3.бр.63/2023 од 07.04.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1-По3 20/25 од 10.07.2025. године, у односу на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљене **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 10Кпо3.бр.63/2023 од 07.04.2025. године окривљена АА је оглашена кривом због извршења два продужена кривична дела злоупотреба поверења из члана 216. став 2. у вези става 1. и члана 61. КЗ, па су јој за наведена кривична дела претходно утврђене појединачне казне затвора у трајању од по 6 месеци и затим је окривљеној изречена условна осуда којом јој је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци и одређено је да се иста неће извршити уколико окривљена за време проверавања у трајању од 3 (три) године од правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом окривљена је обавезана да на име имовинскоправног захтева плати оштећеној ББ износ од 569.000,00 динара, а оштећеном ВВ износ од 995.871,59 динара у року од 3 месеца од правноснажности пресуде, док је за вишак постављеног имовинскоправног захтева оштећена ББ упућена на парницу. Окривљена је обавезана

да накнади трошкове кривичног поступка, а о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1-ПоЗ 20/25 од 10.07.2025. године усвојена је жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, Посебно одељење за високотехнолошки криминал, па је преиначена пресуда Вишег суда у Београду 10КпоЗ.бр.63/2023 од 07.04.2025. године у погледу одлуке о кривичној санкцији – условној осуди, тако што је Апелациони суд у Београду окривљеној АА због извршења два продужена кривична дела злоупотреба поверења из члана 216. став 2. у вези става 1. и члана 61. КЗ, за која је првостепеном пресудом оглашена кривом, задржао као правилно утврђене појединачне казне затвора у трајању од по 6 месеци, као и правилно изречену условну осуду којом јој је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци и истовремено одређено да се овако утврђена казна неће извршити уколико окривљена за време проверавања у трајању од 3 (три) године од правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело, те је применом члана 65. став 2. и члана 69. КЗ одредио да ће се условна осуда опозвати и утврђена казна извршити ако окривљена у року од 3 месеца не врати имовинску корист прибављену извршењем кривичног дела и то оштећеној ББ износ од 569.000,00 динара, а оштећеном ВВ износ од 995.871,59 динара, док је жалба браниоца окривљене АА - адвоката Милића Константиновића одбијена као неоснована и првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА - адвокат Милић Константиновић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, те да преиначи правноснажне пресуде тако што ће окривљену ослободити од оптужбе или да преиначи правноснажне пресуде само у погледу правне квалификације кривичног дела тако што ће утврдити да се у описаним радњама окривљене стичу обележја једног продуженог кривичног дела злоупотреба поверења из члана 216. став 2. у вези става 1. и члана 61. КЗ или да укине правноснажне пресуде и предмет врати нижестепеном суду на поновно суђење.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљене АА у поднетом захтеву истиче да како у чињеничном опису у изреци

пресуде нису наведена сва законска обележја бића два продужена кривична дела злоупотреба поверења из члана 216. став 2. у вези става 1. и члана 61. КЗ за која је окривљена правноснажно оглашена кривом, то стога по браниоцу дела описана у изреци пресуде не представљају кривична дела, већ се у конкретном случају ради о грађанскоправном односу. По ставу браниоца у изреци пресуде није прецизно описано на основу ког правног посла и у ком обиму су окривљеној поверена средства и послови (плаћање режијских трошкова, преузимање уплата од закупаца, располагање налозима), нити су описане конкретне радње прекорачења овлашћења и начина на који је повређен имовински интерес, при ВВ по ставу браниоца не може имати својство оштећеног, јер није титулар имовинског права које је повређено пошто није власник ниједног стана чијим изнајмљивањем је располагала окривљена, већ су станови власништво његове мајке ББ.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Основни облик кривичног дела злоупотреба поверења из члана 216. став 1. Кривичног законика („Службени гласник Републике Србије“, број 94/2016 од 24.11.2016. године, са ступањем на снагу дана 01.06.2017. године) чини онај ко заступајући имовинске интересе неког лица или старајући се о његовој имовини злоупотреби дата му овлашћења у намери да тиме себи или другом прибави имовинску корист или да оштети лице чије имовинске интересе заступа и о чијој се имовини стара. Ставом 2. члана 216. КЗ предвиђен је квалификовани облик овог кривичног дела и то ако је делом из става 1. овог члана прибављена имовинска корист или проузрокована штета у износу који прелази 450.000,00 динара.

Имајући у виду цитирани законски опис бића квалификованог облика кривичног дела злоупотреба поверења из члана 216. став 2. у вези става 1. КЗ, то, по налажењу Врховног суда, из чињеничног описа кривичних дела утврђеног у изреци правноснажне првостепене пресуде и то да је окривљена АА „у временском периоду од 15.11.2017. године до 08.08.2018. године, у Београду, способна да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свесна да је њено дело забрањено, при чему је била свесна свог дела и хтела његово извршење, заступајући имовинске интересе оштећеног ВВ и старајући се о имовини његове мајке, оштећене ББ, злоупотребила дата јој овлашћења у намери да себи прибави имовинску корист која прелази износ од 450.000,00 динара“, а на начин како је то ближе описано у изреци пресуде, јасно и недвосмислено произилази да се у кривичноправним радњама окривљене АА стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја бића два продужена кривична дела злоупотреба поверења из члана 216. став 2. у вези става 1. и члана 61. КЗ, за која је она оптужена и правноснажно оглашена кривом. Наиме, супротно наводима браниоца окривљене, из чињеничног описа кривичних дела утврђеног у изреци правноснажне пресуде произилази да, поред оштећене ББ, у конкретном случају својство оштећеног има и ВВ, будући да је новац од издавања станова његове мајке ББ био намењен њему, при чему је јасно описано на који начин и којим конкретно радњама је окривљена заступајући имовинске интересе оштећеног ВВ и старајући се о имовини његове мајке,

оштећене ББ, злоупотребила дата јој овлашћења у намери да себи прибави имовинску корист која прелази износ од 450.000,00 динара, тако да се у конкретном случају не ради о грађанскоправном односу како то у поднетом захтеву неосновано истиче бранилац окривљене и чињењу од стране суда повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене у делу у којем указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, истицањем да је суд радње окривљене погрешно правно квалификовао као два продужена кривична дела злоупотреба поверења из члана 216. став 2. у вези става 1. и члана 61. КЗ, обзиром да се радње окривљене по ставу браниоца могу правно квалификовати само као једно продужено кривично дело злоупотреба поверења из члана 216. став 2. у вези става 1. и члана 61. КЗ, будући да су радње које су описане у изреци (располагање примљеним средствима, неподмиривање режијских трошкова ...) вршене континуирано у истом временском периоду (2017/2018.), са истом намером прибављања користи и на штету истог круга лица (ББ и ВВ), чиме по браниоцу постоји јединствена одлука и идентитет правног добра који је увек иста имовина истог круга оштећених.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене се не могу прихватити као основани. Ово имајући у виду да из чињеничног описа кривичних дела утврђеног у изреци правноснажне првостепене пресуде јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљене АА стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја бића два продужена кривична дела злоупотреба поверења из члана 216. став 2. у вези става 1. и члана 61. КЗ, за која је она оптужена и правноснажно оглашена кривом. Наиме, супротно наводима браниоца окривљене, како су у конкретном случају за кривичноправне радње окривљене АА које је она засебно предузимала и у односу на оштећену ББ и у односу на оштећеног ВВ, дакле за кривичноправне радње окривљене предузете у односу на обадвоје оштећених лица, а које кривичноправне радње су ближе описане у изреци пресуде, испуњени законски услови неопходни за примену института продуженог кривичног дела из члана 61. КЗ, између осталог и законом прописан обавезан услов који захтева обавезну временску повезаност кривичних дела, а која кривична дела представљају целину због постојања истоветности оштећеног, коришћења исте ситуације, јединства места и јединственог умишљаја окривљене, то су следствено томе нижестепени судови у конкретном случају, по налажењу Врховног суда, правилно применили кривични закон правном квалификацијом кривичноправних радњи окривљене АА као два продужена кривична дела злоупотреба поверења из члана 216. став 2. у вези става 1. и члана 61. КЗ, па се стога неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљене у осталом делу захтева, као разлог његовог подношења, формално означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеној. Међутим, даљим наводима захтева, бранилац указује да је суд прочитавши записник о исказу оштећеног ВВ, уместо да по ставу браниоца, сходно начелу непосредности, на главном претресу непосредно испита оштећеног ВВ и то без икаквог доказа о недоступности оштећеног, ослањајући се на тврдње пуномоћника оштећеног, да исти борави у Кини, непотпуно утврдио чињенично стање неопходно за примену члана 406. ЗКП-а, на који чаин бранилац заправо указује на повреду члана 440. ЗКП.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљене у поднетом захтеву за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеној (члан 438. став 2. тачка 1. ЗКП), док суштински својим наводима указује на повреду одредбе члана 440. ЗКП, а која повреда одредбе ЗКП не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеној и њеном браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљене у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Милића Константиновића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведене повреде закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић